

Carles Pachón: “Cantar el Fígaro d’El barber de Sevilla és la meva meta”

Carles Pachón al Gran Teatre del Liceu, en la seva actuació dins el Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas © Antoni Bofill

Per Mercedes Conde Pons

L'ascens meteòric del baríton català Carles Pachón, que en menys d'un any ha estat premiat al Concurs de Cant Francesc Viñas, ha rebut el primer premi del Concurs de Cant Alfredo Kraus, ha debutat al Festival Castell de Peralada, a la temporada del Gran Teatre del Liceu i que el proper dimecres 25 d'octubre debuta a la temporada dels Amics de l'Òpera de Sabadell fent el Guglielmo del *Così fan tutte* de Mozart, ens convida a conèixer de més a prop qui s'amaga darrere d'una de les promeses més consolidades de l'àmbit de la lírica a casa nostra.

Carles Pachón, flamant primer premi del VI Concurso Internacional de Canto Alfredo Kraus.

Foto: Concurso Internacional de Canto Alfredo Kraus

RMC. Vint-i-dos anys i ja has guanyat premis en alguns dels concursos de cant més prestigiosos a nivell internacional, com el Concurs Francesc Viñas i, recentment, el Concurs Alfredo Kraus. Com assimiles aquests reconeixements tenint en compte el poc temps que fa que et dediques a cantar? Què t'ha aportat guanyar aquests premis?

Carles Pachón. La veritat és que ha estat realment una sorpresa. Quan em vaig inscriure als concursos el meu objectiu bàsicament era trobar-me còmode amb el repertori escollit, que creia adient per al meu tipus de vocalitat, i anar guanyant taules i experiència sobre un escenari. No obstant això, si reps un premi com

a reconeixement de la feina que fas, és tota una gran fita i senyal que, com a mínim, el que fas agrada al públic. D'altra banda, a mi els premis obtinguts en els concursos m'han aportat la possibilitat de participar en produccions, com per exemple la passada *Madama Butterfly* del Festival Castell de Peralada o el proper *Così fan tutte* que estrenarem la setmana vinent a Sabadell. També m'han donat la possibilitat de rebre consells de grans mestres i altres cantants ara ja retirats, o bé que són al tram final de la seva carrera, i això és veritablement molt important per a un cantant jove com jo, ja que és la manera de transmetre l'ofici de generació en generació.

RMC. Recentment vas debutar al Gran Teatre del Liceu en el paper d'Antonio d'*Il viaggio a Reims* de Rossini, dins el marc pedagògic creat al voltant de la preparació d'aquest títol. Què ha suposat per a tu aquesta experiència? Què és el més important que hi has après?

CP. Totes les produccions formatives que suposin coincidir amb altres cantants ja consolidats del panorama operístic internacional i realment experts en el gènere són com un paradís terrenal. És un concepte relativament nou, això de barrejar joves cantants amb primeres figures, però per als joves cantants és fantàstic, perquè el temps que passes preparant les funcions i assajant al costat de magnífics intèrprets et proporciona moltes eines, que després tu pots adquirir si ho desitges. No sabia triar exactament què és el que he après que sigui més important, però sí que és veritat que m'ha arribat aquest projecte en un moment ideal de la meva carrera, i potser això és el que més m'ha gratificat.

RMC. Com t'has sentit debutant al Liceu?

CP. Debutar al Liceu és fantàstic. El Liceu per a mi és el teatre més important del meu país; per tant, ja pots imaginar-te la magnitud. El dia que vaig rebre la notícia que, després de les audicions, m'havien seleccionat, vaig plorar d'alegria i vaig trucar als meus pares tot sanglotant. Gairebé com un somni fet realitat.

Carles Pachón, primer per la dreta, en la producció de *Così fan tutte* que s'estrena dimecres 25 d'octubre de 2017 al Teatre La Faràndula de Sabadell.

RMC. Actualment els cantants que es dediquen professionalment a l'òpera acostumen a tenir a l'esquena un període de formació extens, amb el pas pel conservatori superior, màster i classes magistrals. El teu cas, però, no ha estat així, sinó que tot just ara t'has matriculat al Conservatori Superior del Liceu per fer el grau superior, tot i haver començat a cantar a nivell professional. ¿Et sents còmode cantant amb l'exigència professional que se t'exigeix malgrat la teva joventut o bé sents que l'escenari és el teu hàbitat natural? En quins aspectes creus que et queda molt de camí per aprendre?

CP. Quan dius que ets cantant o vas a fer una audició o una producció, sempre et demanen amb qui has estudiat, sobretot si consideren que has fet una bona feina. Després de descobrir del malauradament desaparegut mestre Ramon Noguera que havia d'aprendre a cantar, vaig començar les classes de cant amb el mestre Jorge Sirena, establert a Barcelona. En Jorge va ser el mestre que he tingut durant més temps. A partir d'aquí, i sobretot a partir de rebre el premi del Viñas, vaig començar a prendre classes magistrals amb grans cantants i visitant assíduament pianistes repertoristes diferents per preparar el meu repertori. És cert que el meu cas se surt de la norma pel que fa a la formació. El meu cas és possiblement estrany, però jo moltes vegades m'he sentit dir: "No ho deixis mai, estudia!" i és per això que em concentro a intentar millorar. També és veritat que la formació d'un cantant no acaba mai i per aquest motiu continuaré a la primavera la meva formació al Conservatori del Liceu, i en un futur mitjà sí que és cert que m'agradaria anar a un *opera studio* d'algun dels teatres més importants del món.

RMC. Quin és el teu somni a nivell professional? ¿Hi ha algun paper que per a tu sigui la meta

on t'agradaria arribar?

CP. Per a mi sempre ha estat un paper desitjat el Fígaro rossinià. És un personatge que conec relativament poc, perquè no he tingut mai la possibilitat de poder interpretar-lo, però realment crec que és la meua meta. He cantat moltíssimes vegades la fantàstica cavatina que Rossini va escriure per presentar aquest personatge, tant en concursos com en concerts, i la veritat és que sempre és un *hit*. De fet, jo vaig arribar a aquesta òpera de rebot, fent un comte d'Almaviva del títol mozartià *Le nozze di Figaro* on el professor Roger Alier em va explicar que de l'obra de Pierre Caront de Beaumarchais (*Le mariage de Figaro*) n'emanaven dues òperes que avui dia es representen moltíssim, *Les noces* i el *Barber*, i aleshores vaig investigar i trobar aquest meravellós personatge que m'agradaria interpretar a tot arreu.

RMC. Principalment estàs cantant òpera, però ¿preveus de cantar altres gèneres, com sarsuela o el format concert (oratori o lied)? Quin és el repertori en què et mous amb més comoditat actualment?

CP. Actualment el meu repertori predilecte és el *bel canto* italià. És evident que s'han d'obrir fronteres i explorar nous repertoris, però és que tot ha anat tan ràpid que no he tingut temps d'estudiar-ho tot! He fet algunes incursions en la sarsuela, l'oratori i el lied, però realment l'òpera, i concretament la italiana, és el tipus de repertori que més m'agrada interpretar. Ara per ara els altres gèneres, sobretot l'oratori i el lied, és un territori encara per explorar.

RMC. El teu descobriment del cant va ser força casual, i el teu ascens força meteòric. ¿Has pensat què hauries fet si no haguessis descobert aquest camí?

CP. Jo ja tenia una altra vida abans de descobrir el cant: estudiava el Grau de Farmàcia a la Universitat de Barcelona i, de fet, aquest any ja sortiré a l'orla! Crec que segurament, si no hagués descobert que cantant potser em podia guanyar la vida, estaria en una farmàcia o en algun hospital, o fins i tot en una universitat fent recerca i classes sobre temes relacionats amb la ciència, que és una altra de les passions que tinc, purament vocacional.